

3. szám.
Maj. 19-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; két évharadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4** ft. **20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

A Z Ú J B O R.

Azt mondták, hogy „ez a bor már régi“ :
Ezen már senki sem segít :
Nincsen benne elég cukorféle :
Az inynek nem hizelkedik.

Nem csak hogy nem hizelkedik, sőt még
Nagyon is goromba ficzkó;
Mingyárt az ember fejének rohan,
Lábról levesz és megpiszkol.

Ezen már nem lehet segíteni,
Senki sem csinálja lágyra,
Nem való már ez semmi egyébre,
Még csupán csak ezetágyra.

De a mi bort majd mi préselünk ki,
A mit majd mi készítünk el :
Az lesz a bor! Jót állunk felőle
Alapos bölcsességünkkel.

Gyöngé, édes, cukros csemegebor!
Lesz jó idegen zamatja.
Az ember ha más deviset ragaszt rá,
Grinzingernek kiadhatja.

„Az lesz a bor!“ — Aztán neki álltak,
A fürtöket meghámozták,
S hogy mind egyforma szőlőszem legyen,
Keresztüleszték rostán.

Vigyáztak rá, hogy semmi veres szín
Ne vegyüljön a must közé,
S akkor cukor, szirup és főtt mézzel
Hatalmasan megöntözték.

Raktak belé ürmöt, mustármagot,
Zöld szilvát és ólomcukrot.
Nem kimélték az ajnslógot tőle,
A kénkövet, fehér szurkot.

Kifőzték, lefőzték, és lefojták,
Elzárták a szabad légtől;
S hogy egymást el ne ronthassa, külön
Palaczkra huzták a végből.

Azt bedugták, lekötözték dróttal,
Szurokkal lepecsételék,
S a pinczébe homok közé rakták,
Mind a fejével lefelé.

 Majus—augustusi teljes számokkal folyvást szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

Ez lesz a bor! Ezt már mi csináltuk,
Mi neveltük, mi javítottuk;
Félre innen a goromba óbort!
Félre azt az erős vinkót.“

Mikor aztán felhozták az újat,
Alig tágult a fedele
Nem várta, hogy húzzák: kirúgta azt,
Tele lett szem és száj vele.

Az ifjú bor sokkal tüzeesebb lett
Miként amaz a régi volt.
És a mi a legnagyobb baj hozzá.
Még a palaczkból is kifolyt.

Az a titkos vegyész tanuság
Ezen megdöbbenő *tusban* :
Hogy a magyar bort pancsolni nem jó,
Mert abban sok *spiritus* van.

K—s M—n.

Egy boros hordó története anno 1859-ből.

Egy tíz akós hordó, valóságos erős bakatorral töltve, adatott fel annak rende szerint ily cím alatt : „a derék és vitéz ** számú huszárezred tisztikarának.

Első állomás : Nro. I. egy valaki :

— Üm. Bakator? a huszároknak? valyon milyen izü lehet? E biz elég erős. Öt hat itcze víz meg sem érzik rajta; ha annyi bort kiveszünk belőle; így ni, mehet odább.

Második állomás. Nro. II. egy valaki :

— Hohó! Álljon meg csak egy kicsit ez a hordó! Régen hallottam már hírét ennek a bakatornak, de már most csak beszélék vele. Öt hat itcze víz még használ neki.

Harmadik állomás. Nro. III. egy valaki :

— Micsoda? Ennyi bort a huszártiszteknek? Hisz úgy lecsípi magukat tőle, hogy meg sem

látják az ellenséget. De már ennek hazafiúi kötelesség elejét venni. Tíz, tizenkét itcze víz közötté épen hasznos lesz. No, az ő egészségükre a többi.

Negyedik állomás. Nro. IV. egy valaki :

— Jó bor, fain bor; kár volna ez a katonának; meg sem tudnák becsülni, azoknak mind-egy. Egy fertály akócska vízzel feleresztve még jobb lesz. Tudják is azok, hogy mit isznak?

Ötödik állomás :

— Hm, hm, meglehetős boroska biz ez; ha nem úgy tetszik, mintha útközben már egy kicsit megvizezték volna. És lám eltüri a vizet. Bevenne ez még félakó vizet azt hiszem. Be biz ez. Még akkor is jó lesz.

Hatodik állomás. Nro. VI. egy valaki :

— Ez nem rossz bor. Pedig ebben a nagy melegben, a mig Olaszországba jut, annyi sok kézen keresztül, bizonyosan meg fog jeczetesedni. Kár érte. No legalább egy akócskát megmentek belőle, a többit aztán sorsára bízom.

Hetedik állomás. Nro. VII. egy valaki :

— Hü szakkerment! valami gazember de

megvizezte ezt a bort. Tu verfluchter Kerl. Egészen tönkre van téve. No már most úgy is mindegy. Ezt ott meg nem ihatják Nálam legalább elfogy. Én úgy is fele vízzel iszom. Már az a két akó víz bele, akár ide, akár oda.

Nyolczadik állomás. Nro. VIII. valaki :

— Brrrh! Phüh! Hisz ez vinkó! Szegény katonák, hogy megcsalták őket. Ezt meg nem ihatják. Még megbetegednének tőle. Ezt nem kell megengedni, még töltünk hozzá vagy három akó vizet, hogy annál bizonyosabban észrevegyék a csalást. Így ni.

Kilenczedik állomás. A táborban :

— Éljen a ki küldte! Tiz akó bakatort kaptunk! épen jókor jött, ugyan meleg nap volt, csapot ide; poharakat az asztalra! — — Tyhűj! kacskaringós teremtette! hisz ez moslék!

Megérdemli Kazinszky kántorunk.

H. városban a Kazinczy-ünnepélyt tartották. Egész város örömben kéjelgett, s helyeselte a megemlékezést, de leginkább nyilvánította megelégedését a harangozó :

— Bizony komám uram! nagyon megérdemli az a

mi Kazinszky kántorunk, hogy még holta után is ilyen tiszteleggel viseltetünk irányában, mert akár mit mond a világ, bizony csak derék ember volt az a mi kántorunk. Isten nyugosztalja meg a porát is! . . .

Megjegyzendő, hogy Kazinszky nevű kántor e városban ezélt egy pár évvel halt meg.

Ki mit szeret. . .

Minden embernek meg van a maga gyenge oldala. Így meg van az Ősutory Elias tiszteletes úrnak is, mely abból áll, hogy szerfelett szereti a tésztás ételt.

Eliás úr Sz— mellett lelkészkedik egy faluban.

Néhány év előtt szép látvány kínálkozott Sz—en az oda sereglendő népnek, mivel épen egy nagy úr volt a várost meglátogatandó, s ennek elfogadására igen pompás ünnepély rendezteték.

— Tehát berándulunk holnap Sz—re, szolt a jegyző Eliás úrhoz, az ünnepély előtti napon, midőn együtt pipázgatának a kapu előtt.

— Bizonyosan komám. Igen rendkívüli eset lenne a mi visszatartóztatna — felelt a tiszteletes.

Másnap tizenegy óraker odaállít a jegyző a

lelkészlak elé, s beküldi kocsisát hogy híjja a tiszteletest.

A lelkész kilépett és a legszomorúbb arczki-fejezéssel szolt :

— Édes komám, igen sajnálom, hogy nem lehetek utitársa és le kell mondanom azon élvezetről, hogy megláthassam azon nagyszerű ünnepélyt, de rendkívüli körülmény az, mi visszatartoztat.

A jegyző azt hitte, hogy valami nagy szerencsétlenség érte tiszteletes komáját: ijedve kérdi:

— Tehát mi történt komám uram az Isten szerelmeért, szóljon . . . tán csak nem a komám asszony. . .

— De igen a feleségem . . . ma szilvás csuszát főz; és ezt semmiféle látványért el nem szalasztom.

Sz. A.

Mielőtt és miután.

(Menyegző előtt két héttel).

— Édes barátom tisztelt művész úr, ne nehezteljen érte kérem, tudja nagyon jól van ez az én jegyesem arczképe találva, minden igen remekül van; hanem mégis tudja, lássa; ő sokkal mosolygósabb úgy az életben; nem lehetne még azt valahogy megcsinálni?

— Meg lehet biz azt csinálni, hagyja kegyed itt, majd ha készen lesz, hazaviszem.

(Menyegző után két héttel).

— Jaj, kedves barátom, tisztelt művész úr, kérem, ne haragudjék érte; de én úgy látom, hogy kegyed most meg már nagyon is mosolygósra csinálta ezt a képet, — tudja; ő sokkal komolyabb úgy az életben.

— Bizony tisztelt uram, pedig én hozzá sem nyúltam a képhez, most is azon módon van, a hogy kegyed először látta.

A középtenger egy szigete.

Egy tanulónak, ki németül egy cseppet sem értett, és másképp sem volt valami nagy tudós, a történetből felelve el kelle sorolni a középtenger szigeteit, s egy német térképen, mert más nem volt, azokat megmutatni :

Természetes, hogy az elsorolás csak úgy történt, hogy a szigetek mellé irt nevet elolvasá s mondá ki. Van pedig a középtengernek éjszaki részén egy nagy sziget, melynek neve első pillanatra ezen térképen nem vétegett észre; mert épen bele van írva, a tenger neve pedig azon sziget két oldalán foglal helyet, meglátva ezt a fiu s nem értvén mi van oda írva, azt hitte, hogy azokkal

a nagy betűkkel a sziget neve van kifejezve, és tán épen azért ily nagy betűkkel; mert valami nevezetes, így mondá ki :

— Nagy nevezetességű szigete a középtengernek a Mittellendiches Meer.

Ez volt a borszállítás.

X. deákat kihiták s nem tudván semmit a leczkéből, deák szokás szerint az előtte ülőnek hátára támasztá könyvét és abból mondá :

Egy helyen pedig a történetben így van elválasztva e mondat, melyeken Ör— másik oldalán a lapnak — ményországból pálmabort szállítottak. De a ményről a vessző hiányzott az ő könyvében. Ő rápillanta az első oldalra és olvasá onnan. Melyeken — a könyv úgy lévén téve, hogy az Ör—t nem vevé észre, olvasá tovább a másik oldalról, az első szót ismételve, mint mindazok, kik olvasni szokták a leczkét :

— Melyeken la ményországból pálma bort szállítottak.

Ki mit szeret.

Egy magyar és egy szerb kötődött a német atyafival, hogy nem tud el lenni kutya nélkül.

— Hát mint a magyar ökör nélkül s a rác disznó nélkül. Ki melyiket szereti! vágott vissza a sógor.

— No hát, dörmöge rá a szerb; ki melyiket szereti, — azt egye meg.

A beszédben is?

— Ha a kérdéssel a mondatban pont helyett áll, akkor az írásban az utána jövő mondatot nagy betűvel kezdjük, — mondja a tanár magyarázólag, mire egy a tanítványok közül buta arccal emelkedik föl s kérdi:
— Hát a beszédben professor úr kérem?

Hová ment a vezér?

X. deákot kihívák egyszer a történetből, s beszél sugás után; de egy sort a sugó kifelejtven, nem mondá, hogy a megveretett tábor vezére hová menekült az ellenség elől, s ezért kérdi a tanár:

— Hát a vezér hová ment?

Sugják a fiúk:

— Egy kápolnát lelvén abba menekült.

Ő a sugást nem érté meg jól, s eszébe jutott, hogy a gyáva embereket azzal csufolják, hogy a kályha mellé bujnak, mihez most hasonlót sugtak, a sugásból gyantólág monda:

— Egy kályhát lelvén abba menekült.

A buzgó kerülő!

D. faluban Sz. Márton egykori kerülő annyira szíven és lelkén hordá hadnagyuramék előtt mondott esküjét, hogy minden képen igyekezett a közönség tilalmását éjjel nappal a kártól megvédeni, s ezen buzgalmából indulva ki, ha lovat vagy más marhát látott fővel a tilalmashoz közelíteni, rögtön behajtá; viszont ezt cselekedte, ha farral voltak az említettek a tilalmas felé; ezen buzgóságán egyszer-egyszer rajta kaptván, az előljárásság előtt tett panaszából kifolyó kérdésre azt felelé, hogy az első izbeli behajtást azért tette, mert már látta a gonosz szándékot, hogy a tilalmasba be fognak menni, a másodikbelit pedig azért, mert feltételezte rólok, hogy farral levén a tilalmasnak, onnan jöttek ki, s így már a kárt elkövették.

A megvesztegetett víz.

A falu kocsmárosa mód nélkül szokta keresztelgetni a bort; azért a kundschaftok őt is elkeresztelték Vizezi Jánosnak. De biz ez elbérálás sem javította őt meg. Jónak látták hát tanács elé adni a dolgot, hogy törvényes beavatkozás által akadályoztassék meg az erszényt és gyomrot egyaránt csaló chemisállást.

— A vád csak állítás, — mond a kocsmáros által már rég lekenyerezett bíró — nyilvános tény vagy rajta kaptatás esetén ítélet a törvény.

— Ugy ám; de a kocsmáros senkinek sem adja tudtára, mikor tölt vizet a borba, — jegyzé meg egy tanácsnok.

— Nincs egyéb mód — mond a törvénybíró — mint kilesni őt mütételében.

— No hát még ez estvén tegyük próbára a dolgot — közbe szól a kisbíró. — Ha én bírák uraimék szemeláltára bebizonyítom, hogy a kocsmáros vizet önt a borba: akkor a tanács fizesse meg az elköltendő borárát, ha pedig nem, akkor én magam fizetem ki.

— Áll a fogadás — lön a megegyező válasz.

A kitűzött időben ott ültek a bírák a tölt pinte-
sekkal rakott asztal mellett, és várták mikor történik a nevezetes fölfedezés. Egyszer csak felvesz a kisbíró egy üveget s mondá:

— Nézzék kigyelmetek, mi uszkál itt a bor tetején?

— Biz az borvirág! — felelt a bíró. Hihető, hogy már alja felé van a hordóban a bor.

— Az ám, csak tessék jól meglimitálni — mond a kisbíró. — Ez valóságos fűrészpör.

A mint sorra vizsgálgatják, csak ugyan igazat kell adniok a kisbírónak.

— No hát lássák kigyelmetek, az egész dolognak az a nyitja, hogy én, mielőtt idejöttem volna, egy jó vékányi fűrészpört beleöntöttem a koresmai kutba, és kocsmáros uram onnan merítette ki, hogy borát kivirágoztassa.

— Most hát világos a dolog.

Törvény elébe állítják a kocsmarost; de az mennyre földre erősen esküszik, hogy ő soha a borba egy csepp vizet sem szokott tölteni.

— Nem ám — felelt a bakter — mert úgy cselekszik ő kigyelme, hogy a kancsóba először jól belezudit a vízből, s aztán ereszti rá a bort.

Ezt a kocsmáros sem tagadhatta.

— Az már más — mond a bíró — úgy a víz van megvesztegetve, nem a bor.

Ezen falusi prókátoros fogás alapján addig disputáltak, míg a lett a resultatum, hogy a kisbíró fogadását elvesztette.

VERSEMÉNYEK

sok mindentről.

(Vége.)

XIX.

Hujujuj; -- de jajajaj is lehet a vége!...

Mit az apád, mit az anyád?...
Szép galambom, föl se vedd!
Egy személyben mindakettőt
Kipótóloom én neked...

S ráadásul még férjed is
Leszek én gyöngy kedvesem;
— Ülj föl hamar a kocsira,
És szökjünk meg iziben...

— (Már szökünk, de az öregek
Ha megkötik magukat,
S ki nem adják örökségét: — —
Most lesz löve csak a bak!...)

XX.

Dicső pár.

Szorít a lány kis kebeléhez...
Ah a szívem úgy kalapál!
Izzadva dolgozik szegényke:
Szerelmi lánczokat csinál.

Összefüzendi kedvesemmel
Hódíthatatlan lelkemet,
Kivel — Sámson-haját lenyírván —
Elbánni könnyeden lehet.

... Én Istenem, mi szép leszen majd
Együtt — lelkem s a lányka... óh!...
Dicsőn sétálnak erre, arra,
Mint két összekötött kopó!...

XXI.

Pegazusom.

Az ám még csak a paripa;
Alig van ben ötven hiba...
Dicső állat termetére,
Bár soha sincs megkefélve...

Nagy a feje, füle siska,
S olyan szőrös, mint a birka;
Földön uszik a sörénye,
S félre áll a bal csipője...

Kényekedvén nincsen tartva,
Mert biz akkor elragadna,
Athurezolva tüskön, bokron —
Letépetné drága rokkom.

Ég alatt van télen, nyáron,
S bárha éjjel, nappal járom.
Mégse zeng az abrakrosta,
S görcsös bot a vakarója...

S ha fölülök a hátára,
Mégis úgy fut szegény pára,
Hogy mesterség rajta ülni, —
— Szolgabíró sem kerül ki!...

Kukoricza János.

R I G M U S,

május 1-én 1860.

Mondják: hogy — elmúlt a bolondok hónapja,
Épen tegnap volt a legutolsó napja;
Ma már Fajankó is eszes, okos ember,
S egyre szaporódnak, mint — a gomba, kender;
Nem szükség többé bot, fapénz, csörgő sapka,
X. úr az utósó, a ki földhöz csapta...
Meg lehet; — hanem én Tamás vagyok benne,
Hogy megváltozzék a világ tisztos rendje.
Inkább hiszem, — hogy a víz fölfelé folyik,
Galambot szül a sas, farkas bárányt ellik;
Inkább hiszem azt, hogy a számból ló lesz,
S találkozik ember, ki rá mondja: jó ez!...
Akad ezután is: — mint a suviksz tiszta —
Ki a medve bőrét előre beiszsza;
Ki ökor alatt is váltig bornyút keres,
És vitatni fogja: a quadratum kerek;
Ki a hófehéret nézi feketének,
És ott is arat, hol neki nem vetének;
Ki a banknótáról azt hiszi — fidibus,
Ki minden időben servus humillimus.
Lesz kötözni való, — és pediglen nem egy —
Ki a szélmalomnak vitézül neki megy,
Ki a botot tartja a legjobb fegyvernek,
És a mogyorófát javító rendszernek;
Ki a vak ablakot világosnak mondja,
S kinek a hazára lesz legkisebb gondja...
Van, ki a tavaszt is *csupán azért* várja,
Hogy cikorkját egyék és ne kölesön fára;
Hogy kakukszót halljon, és a *zöldbe* menjen,
Hogy árpa, zab, komló és krumpli teremjen.
Mért nem lett az ilyen inkább vándormadár,
Ki — ha *itt* megfázik, *fütözni tova* jár?
Mért nem inkább állat, igavonó barom,
Mely húzza, ha könnyű, ha nehéz a járom!
Vagy plane köpenyeg, könnyen fordítható,
Mely minden időben, és alkalomra jó?...
Hanem hát elég volt egy huzamban ennyi, —
Még megkísérhetnék valóságnak venni;
Noha minden egyéb, mint komoly észjárás...
Nem bort, de sört iszom: tudja azt a járás.
Ergo: nem mult el a bolondok hónapja —
Itéletnapkor lesz legutolsó napja.

Mert nekem dukái.

— Mi a neved? — kérdi a pap házassági esküvőn a kiszolgált bakát.

— Bogár István — felel a kérdezett.

— Szereted-e ezen tisztességes jámbor személyt?

— Igenis szeretem, mert nekem dukál.

Hogy vette be a nadályt?

Nadályokat rendelt az orvos együgyű pór betegének. Más napon meglátogatván kérdi: ha könnyebben érzi-e magát?

— Vagy igen uram; — volt a szives válasz — urasan kitisztított a mint kellett.

Megütközik az orvos, mi történhetett itt, s tovább tudakozódik:

— Hogyan, mikép, mit tettek a nadályokkal?

Erre már a beteg neje váltotta át a szót:

— Hát uram, a mint már szokták — egy kevés lisztben megforgattam, zsírban kirántottam és beadtam neki.

Kutyahistóriák.

Bodri ugyan nem volt a borkóstoló bizottmány tiszteletbeli tagja, hanem azért szerette megcsipegetni a szőlőt a miért is sokszor fenyegették a csőszök által, hogy rajtakapás esetén fellebezés nélkül agyon fog lövetni. Azért is a gazdája elcseserte más kutyáért s Bodri lejutott valahová a Bakonytájékra, valahová Ugodra, a hol szintén természetik ugyan a szőlőt; hanem csak főve szokták enni, hús mellé mártásnak, köszméte pótlék gyanánt. Bodri hű emlékezete után, mikor a fülét kezdte csípni a dér, s ebből azt következteté, hogy szüret ideje van, nem restelt kitekinteni a hegyekbe, hogy érik-e már a szőlő? Nehéz volt bizt azt megrágni, de az ő foga csak elfogta. Hazatért volna már azonban, a midőn az uton irtóztató csikarások vevék elő beleit; jól tudta, hogy e gonoszt a veszedelmes szőlő miveli vele.

Mit tett? visszafordult megint; felkereste a kertet, a hol így megbántotta magát s végig ugatta a tőkét keservesen.

Tudósító levél.

A közelebbi cholera alkalmával. M— falvában, mind a bíró, mind a kisbíró meghalt, s a hivatalbeli celebritások közül, csak a notárius maradt életben. Megijedt szörnyen a jó öreg, hogy majd egyedül nem hordozhatja a falu gondját. Kapja magát, s a következő levelet írja, a kolozsvári N. N. hivatalnak.

„Tekintetes N. N. hivatal!

Mivel én bíró Kis Mihály, valamint én kisbíró, László Márton meghaltam, azért kérjük a tekintetes hivatalt, tegyen helyettünk más bírót és kisbírot, mert én alázatos szolgálja,

N. N. jegyző,

nem viselhetem egyedül a falu gondját.

Kelt . . . stb. . . .“

Borkoresolyák.

X. tanácsos a hivatalos órákat nem igen kedvelte. Az elnök azért több alkalommal megfedette, de mindig kivágta magát azzal, hogy beteg, vértorlódásban szenved, pedig a ki egyszer látta, tudhatta, hogy a körme se fáj. Épen javában tarokkozik, midőn mondja valaki:

— Itt jön az elnök.

Egész játék kártya egy pillanat alatt a zsebben volt. De tanácsos úr nem látja az elnököt, kérdezi, hogy „hol is van hát elnök úr?” — Mutatják ott ül.

— Mit ijesztgetnek — mondja — hiszen én a törvénytörő, nem a casinói elnököt értetem.

— Gyere hozzám öcsém reggelire!

— Köszönöm — mond a diák — már utána vagyok; disznómódon jóllaktam.

— Mivel öcsém, mivel? — kérdi a patronus.

— Megtanultam éhgyomorra egy ív theológiát s megittam rá egy itcze Bodrog-vizet! Prosit!

Ügyvéd. Volt kend K—nál?

Paraszt. Voltam.

Ügyvéd. Hát mit szolt?

Paraszt. Hát azt tekintetes úr, hogy menjek az ördöghöz; én hát eljöttem fiskáros uramhoz.

Igazat mondott.

— Ugyan Mózsi, miért óbégatot apád úgy a templomban aminap? — kérdék az oskolából hazajövő fiúk a d—i zsidóboltos fiát.

— Mit kéred, ostoba — felel a kérdést intéző pajtása — hát csak sírt, mert siratta büneit.

— Nem igaz, hazudsz buta, nem azért sírt az én phapám, hanem azért, mert sokat vesztett a gubacson.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— A b—i magas helytartósági osztály egy tractualis gyűlésre németül küldött le valami leiratot. Hozzáfog egy tiszt. úr s eltörteti feleformán, mikor egy másik tiszt. úr fölszólal :

— Valjon nem áruljuk-e el magunkat a helytartósági osztály előtt? Egyszer — ugymond — felirunk, hogy nem tudunk németül s most az ország-fejedelmi biztos úr előtt olvassuk a leiratot.

— Óh épen nem — jegyzé meg tréfásan egy asesor úr — mert meglátszik, hogy nem is igen tudunk.

— Természettani előadáson a mikroszkop (gorcsó) jövén szoba, kérdi a tanár egy hallgatóját, hogy ismeri-e?

— Hogyne — válaszolá a kérdezett — minálunk Decrezenben spiritusban tartják. (Skorpionak gondolta.)

— Ugyanettől kérdé a vegytanár, hogy miből készül a kénsavany? — Nebulónk egész hidegvérrel válaszolá :

— Kénből és savanyból.

— Jól van — mond a tanár, — hát a sósavany?

— Sóból és savanyból.

— És a légszesz?

— Légből és szeszből — volt a válasz.

— Ön szerint tehát, — mond a tanár — a schuvix sem készülhet másból, mint schuchból és vixből.

— Hadonáz az ujoncz huszár kardjával, tanulja a hatvágást; elförmed a vén káplár, látván a rendetlen csapkodásokat, reá dördül :

— Gazember! ez nem volt jó hatvágás.

— Párdon vitézlő káplár úr! e sok vágásból kikereshetett volna magának jó hatot.

— Komám asszony! tudja-e ke hogy az Iczik zsidó boltját p—i emberek törték fel ez éjjel?

— Már hogy ne tudnám?

— Már hogy tudná?

— Hát csakúgy, hogy a komám asszony mondta az imént.

— Osztán sógor, ha elfelejti kiend, mondja meg a feleségének, hogy juttassa eszébe kiendnek.

— Édes apám!

— Mi kell fiam?

— Hát azért kúdtott édes anyám, hogy jüjjön ki enni.

— Mit főzött anyád?

— Semmit.

— No csak egyetek fiam, mindjárt megyek.

— Egy százsz faluban megzalogoltatá a rektor a hanyag iskolázató szülőt. Megviszi az apa a tandíjt s kéri a zálogot kiadatni.

— Azt nem tehetem — monda a rektor — én nem azért zálogoltattam meg önt, hogy miért nem fizet, hanem hogy fiát iskolába nem járattja, s addig, mig fia rendesen föl nem jár, a zálog itt marad.

— Hiszen csak nem kívánja tanító úr, hogy két kárt valljak? iskolába is járassam a fiam, meg fizessek is érte!

— Kideszkázták a lelkészi lak egyik szobáját, nagy keservesen; a lelkész csinos leánya igyekvék is azt tisztán tartani. Beállít egy vasárnap a curator, fogára szorítva a debreczeni pipát s a fölőleg nedvet a padlózatra szórja. A házikisasszony elébe teszi a köpládát, de a gondnok nem merte igénybe venni s folytatta az előbbi.

— Curator bácsi — mond a leány — ide ebbe a ládába tessék, arra való ez.

— Dejszen kisasszony! a nagyapám sem köpött nekem skatulyába, s én sem fogok soha, felelé a gondnok.

— Egy rögtönítélet következtében két bünös felakasztatott. Az illető előljáráóság kifizetvén a hóhért, ez illemmel köszönte azt meg, s elbúcsúzott, mondván :

— Magamat ajánlom.

— Birói vizsgálatot adott egy hivatalnok. A birák egyike nem bírván jól a magyar nyelvet, kevésbé tótos kifejezéssel intézte a kérdést oly formán, hogy közgyám helyett azt kérdé :

— Mi a kezgyam?

A vizsgálandó tót születés levén, azt hitte anyanyelvén kérdeztek, s kevés habozás után sóhajjal felelé :

— Kezgyam, kezgyam! . . . nye znam.

Rébusz.

A 2-ik számbeli rébusz megfejtése.

„A kerek kerekét kereken kerekíti kerékre.“